

tauputės
biblioteka

Vykintė
Vitaitė

Tegul
bus taip!

 svajonių knygos

Knygute.lt

Vykintė Vitaitė

TEGUL BUS TAIP!

Romanas

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Vykintė Vitaitė, 2010

© Vita Andriušytė, viršelio dizainas, 2010

© Agnes Csondor, iStockphoto.com viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2012

Buvo metas, kai nuoširdžiai stengiausi su-
prasti, ko iš manęs tikisi mylintys ir mylimi
vyrai. Tačiau grįžtamasis ryšys kaskart pa-
sirodydavo esąs toks prieštaringas, kad ga-
liausiai vėl atsidurdavau aklavietėje. Min-
čių, žodžių, jausmų, potyrių.

Kažkodėl vyriškoji giminė vis mėgina ma-
ne įtikinti, kad esu katės būdo - išdavikė
naminio gyvūnėlio kailiu. Bet ar nujausti
santykių virsmą ir ieškoti savų kelių - išda-
vystė? O išsilaižius žaizdas ir nugalėjus
baimę vėl paklusti atpažintam vidiniam po-
reikiui versti dalį gyvenimo aukštyn kojo-
mis, kad sugrįžtum į vienintelius tikruosius
namus - į save?

Laimei, šioje nesibaigiančioje sugrįžimo
kelionėje turiu užuovėją - draugystę. Mote-
rišką. Draugėms nereikia tūkstančius kartų
aiškinti to paties. Su jomis paprasčiausiai
galima tūkstančių tūkstančius kartų kalbėti
(ir tylėti) apie tą patį. O dar verkti ir juoktis.
Jos nebijo ašarų. Nebijo juoko. Nebijo būti
juokingos. Tiesiog nebijo būti! Tos mano
draugės...

Kai sakau „tos mano draugės“, turiu gal-
voje ne tik save ir jas (buvusias, esamas,

būsimas), bet ir visų mūsų promotes, močiutes, mamas, tetas, seseris, pusseseres, dukras, dukterėčias, krikštaduktes... Visą tą neparklupdomą moteriją, be kurios šiandien paprasčiausiai neturėčiau nei poreikio, nei žodžių perteikti tai, ką jaučiu.

Kita vertus, tik iš pažiūros nepažeidžiamam vyrų pasauliui taip pat esu dėkinga už netikėtus atpažinimus, lemtingus susitikimus, dar lemtingesnius išsiskyrimus. Už tai, kad ne tik bando paskandinti aklinoje tamsoje, bet ir dovanoja akinamų šviesos pliūpsnių, kai visiškai nesitikiu.

Taigi ačiū visoms ir visiems iki vieno, pripildantiems (iš šiapus ir anapus) mano dienas būties ir žinojimo, kad visa bus, kol būsiu.

Vykintė Vitaitė

*Žole atžaliuoja, asiūkliais atšvytuoja
Vakarykštė diena manoji.
Ir tiek šviesos įlieja man į langus,
Kad ji galėtų prisišaukti Dangų.*

*Skiriu Emilijai, kurios pasaulio pabaiga atėjo
2000-aisiais, ir visoms kitoms bobužėlėms,
kurios stengėsi, stengiasi ar dar tik stengsis
pačios nugyventi savo gyvenimą.*

*Čia viskas mano:
šią akimirką,
vadinasi,
ir visados.¹*

Dievinu draugių gimtadienius! Ir vėl akys žaižaruoja ryškiau nei vynas taurėse. O kurtinantys juoko pliūpsniai tolydžio gožia labiau nei visada sausakimšo „Tamstos“ klubo šurmulį. Nenuostabu, kad net ir pakančiausi draugių vyrai kaipmat praranda paskutinius savitvardos likučius, vos išgirdę, jog ir vėl nusimato nekaltas gimtadieninis moteriškas pasisėdėjimas. Tiksliau, nenuspėjamas amazonių žygis į pagundomis ir pavojais masinančio naktinio Vilniaus gelmes. Iki pat pirmųjų gaidžių. Kad ir ką sakytum, vis dar nemėgsta mūsų vyrai dovanoti savo antrosioms pusėms laisvės. Nei vienadienės, nei vienanaktės. Ir ne be reikalo... Kad dar išgirstų tokių naktinėjimų kalbas kalbeles, amžiams suakmenėtų kaip

1 Poezijos šaltiniai pateikiami knygos pabaigoje (čia ir toliau – aut. pastabos).

tas bėdžių vestuvinių pulkas vėlių upėje - Neryje, prie Grabijolų kaimo, neatsitiktinai apsupto alkų ir pilkapynų.

- Vakar su bendradarbiėmis nusprendėme, kad norint absoliučios laimės metas visiems laikams išskraidinti savo vyrelius į atvirą kosmosą, - karštai, kaip ji viena temoka, apreiškia sukaktuvinė, trijų šaunių vaikų mama Liūnė (beje, kaip tik paveldėjusi sodybą minėtoje vietoje), ir pražysta savo neprilygstama šypseną. - Tik bėda, kosminio laivo nuoma gali būti mums ne pagal kišenę.

- Tai jau taip, kosminis turizmas vis dar gerokai brangesnis už politinį, - autoritetingai patvirtina Gabija (dėl tobulų lininių garbanų ir neįtikėtino romumo nuo seno mūsų praminta Severiute). Patvirtina iš patirties. Juk jos su-tuoktinis, jau kadais sėkmingai neršiantis Seimo vandenyse, dar vieniems rinkimų skersvėjams įsismarkavus vos spėja bėgioti iš partijos į partiją.

- Baikit, mergaitės, kam taip žiauriai, - įterpiu trigrašį ir aš. - Štai mano buvusysis pats laisva valia į senatvę atgal pas tėvus išėjo. Ir pigiau, ir humaniškiau... Nuvilnija dar viena juoko banga. Kvatojuosi iš širdies su draugėmis, nesitverdama džiaugsmu, kad gaivalinga

gyvenimo tėkmė baigia nuplauti ir savigailos ašarų liūtis, ir tūžmingos savimeilės drumzles, glėbdama iš naujo atrasta vaduojančia ramybe.

- Siūlau keisti vietą, kol Liūnė vėl nepradėjo planuoti vasaros ekspedicijos į Neries senvagę nuodingosios nuokanos šaknų teisėtų vyrų galabijimui ieškoti, - netikėtai pareiškia Miglė. Visos nuo neatmenamų laikų ją vadiname Mi-gele - dėl nakties juodumo kiek įkypų akių ir gelstelėjusios pergamento spalvos odos. O dar dėl įtartinais nelietuviško būdo... - Žinokit, jau ne tik ją, bet ir mane ima kraugeriškai veikti tie žemi muzikos dažniai, sprogdinantys ausų būgnelius.

- O man visai patinka, - ryžtingai paprieštarauja vilkės apetitu garsėjanti ugniaplaukė ir vis dar lanksti it žilvičio šaka Živilė. Ji amžiais nenustygsta vietoje, už tai ir pelnė Spirgės pravardę. - Ar pameni, Grase, *The roof, the roof, the roof is on fire* laikotarpį, kuris praplėtė mūsų požiūrį į muziką, o ir visiems laikams užgrūdino?

- Na, taaaaip, kur neprisiminsiu, - nutėsiu, mintimis persikeldama į tą nesibaigiantį stogų *važiavimo* metą, kai mūsų sūneliai vienturtėliai ankstyvoje paauglystėje vieningai dievino

grupę „Bloodhound Gang“. Ir netikėtai užstaugiu dar vieną jų tuo metu itin mėgtą gabalą, *griaudėdavusi ne tik namuose, bet ir visų šeimynykščių*, net kaimynų galvose kiekvieną mielą dieną, nuo ryto iki vakaro: - *How much is the fish?*

- Va va, aš ir sakau: nei melodijos, nei žodžių, - dėbtelėjusi iš pradžių į Živilę, paskui į mane nieko gera nežadančiu žuvišku žvilgsniu, konstatuoja Migelė. Aš žinau, ginčytis beviltiška. Juk ji baigusi chorinį dirigavimą (nors pagal specialybę nedirbo nė vienos dienos).

- Net sunku patikėti, kad dabar visas jauni-mėlis supranta angliškai, - svajingai nutęsia Liūnė. - Žalios jaunystės laikais man žiauriai patiko grupė „Nazareth“. O labiausiai daina „Love hurts“. Bet kad tai reiškia „Meilė žeidžia“, supratau tik *post factum*. *Visada galvojau*, jog dainos pavadinimas - „Love hearts“, suprask, „Mylinčios širdys“.

- Na, tu ir pasakysi! - nusistebi Severiutė (nebūtų diplomuota anglistė) ir visai ne iš blogos valios užtraukia savo giesmelę: - O mudviem su Skirmantu labai patinka angliški saldiniukai *love hearts*. *Tokie širdutės formos*, pastelinių spalvų, įvairių vaisių skonio. Gali kramtyti, čiulpti. Kai tik būname Londone, vi-

sada perkame jų tokioje jaukioje parduotuvėlėje prie...

- Atsipeikėk, Severija, kam rūpi, ką tu ten kramtai ir čiulpi, - kaip kirviu nukerta Migelė. - Pasistojo klausimas, einame lauk ar mirkstame čia iki paryčių su visais tais elektros srovės purtomais mažvaikiais. Gospelo choro pasirodymas baigėsi, o juk dėl jo ir, žinoma, dėl Liūnės gimtadienio mes čia. Siūlau negaišti brangaus laiko ir šuoliuoti į širdžiai mielesnes ganyklas. Tarkim, į rašytinį. Juk menasi man, kad sukaktuvininkė šią naktį svajojo atsišokti...

- Baik, tu. Šoklūs poetai tenai jau seniai ne su mūzomis, o su dausomis šnekasi. Ant molių kojų pasilinguodami, - abejodama kraipo galvą Živilė. - Gal geriau skambtelėk, kaip tarėmės, savo atžalėlei. Kalėdinis firmos vakarėlis jau aiškiai bus įpusėjęs. Tegul atšauna abi su Gabriele ir galų gale tesi pažadą - parodomums, senoms kabykloms, kur ir kaip šiandienos jaunimėlis linksminasi. Derėtų išsyk paaiškinti, kad „senos kabyklos“ - firminis Živilės tėčio kreipinys, kuriuo jis kadaise, kai mes dar buvome vos apsiplunksnavusios mergaičiukės, išdriisdavo „pamaloninti“ monumentalios išvaizdos žmoną ir itin karingą uošvę. O jų dėl to su žemėmis maišomas nė nesapnavo, kad am-

žiams sėja mūsų pagauliose širdyse meilę taikiam žodžiui... Tiesa, anuomet ir mes nė už ką nebūtume patikėjusios, kad sulauksime tokio amžiaus, kai galėsime prisitaikyti šį kreipinį sau kaip kokią mielą senamadišką prijuostę su rauktinukais.

Migelei nenumaldomai spaudžiant, pasikedenusios plunksnas galiausiai išplasnojame iš klubo ir akimirksniu nuščiūvame nuo prieš akis atsivėrusio vaizdo. Pasirodo, už Dievo antklo-džių purtymą atsakingi angelai, įkvėpti veržlių gospelo choro giesmių, taip uoliai atliko savo darbą, kad per kelias valandas pilka Subačiaus gatvė virto blausiai tviskančiu kalėdiniu atviruku. Kitaip *nė būti negali, tai - ženklas. (Pasirodo, visos iki vienos, tarsi susitarusios, tą akimirką pagalvojome tą patį. Tiesa, paaiškėjo tai gerokai vėliau, visai kitur ir gana mūsų lingomis aplinkybėmis.)*

- Dievulėliau, net nesitiki, kad visa tai tikra. Kaip vaikystėje! - net suploja rankomis Liūnė ir ima suktis, atvėrusi delnus snaigėms.

Smulkioms ir švytinčioms, lyg cukraus kruopelytėms. O paskui netikėtai prašo Gabijos: - Būk gera, paskolink trumpam savo prabangują šalį.

- Čia dabar kas. Kam? - nustemba ši.

- Duok ir sužinosi, - rimtai, net pernelyg, atsi-
liepia Liūnė.

Kai tik burgundiško vyno spalvos kažmyro
šalis atsiduria jos rankose, ateina mano eilė
atlikti lemtingą vaidmenį.

- Eikš, Grasilda, noriu, kad tuojau pat užriš-
tum man akis ir po septynis kartus pasuktum į
vieną, o paskui į kitą pusę. Taip šešissyk.

- Tada akimirksniu atsidursi septintajame
septintojo dangaus skliaute? - juokais pasido-
miu.

- Ne, ne, juk nesu kokia šventuolė, - nekant-
riai atšauna Liūnė. - Eikš, negaišk. Paskui viską
paaiškinsiu.

- Tai jau tikrai turėsi paaiškinti, - sako Miglė,
- kitaip imsiu manyti, kad metams bėgant pra-
dėjai nedovanotinai vaikėti.

Kai nesuprantamas sukinių ritualas, visoms
nežinia kodėl monotoniškai pusbalsiu skaičiuo-
jant, galiausiai baigiasi, nei iš šio, nei iš to sto-
ja dar labiau nesuprantama rimtis. Tarytum
veržlūs Dievo patalų purtytojai būtų akimirks-
niu užleidę vietą nesuskaičiuojamam būriui
savo paslaptingųjų tylos brolių....